

Arrest

nr. 101 030 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. BAÏTAR die loco advocaat C. VAN RISSEGHEN verschijnt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster en verzoeker kwamen volgens hun verklaringen België binnen respectievelijk op 12 maart 2012 en 5 april 2012 en dienden respectievelijk op 13 maart 2012 en 10 april 2012 elk een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 oktober 2012 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Sarache Alikhan in het district Behsud van de provincie Nangarhar en heeft daar gewoond tot uw 5 jaar. U bent dan met uw familie verhuisd naar de stad Kaboel. Tijdens het regime van de taliban (1996 - 2001) zijn jullie verhuisd naar Jalalabad. Na de val van het talibanregime zijn jullie opnieuw naar Kaboel verhuisd. U had een zaak waarmee u auto's aankocht en opnieuw verkocht. Uw vader had een winkel waar hij bouwmaterialen verkocht. Uw familie heeft verschillende huizen in Jalalabad en een appartementsgebouw, dat gehuurd wordt door Bakhtarbank, een huis en landgoed in Sarache Alikhan in Behsud en een huis en een garage in Kaboel. Drie jaar voor uw vertrek bent u met uw stiefmoeder Azizi, die ziek was geworden, naar Ghazni gegaan. Uw stiefmoeder is de tante van S.(...) P.(...) G.(...) (OV 6.976.181; CG 12/13106), uw huidige echtgenote. De oom van S.(...), Haji Halimullah Ghazniwal, is de burgemeester van de stad Ghazni. Jullie zijn op bezoek gegaan bij de oom en moeder van uw vrouw. Die dag bent u verliefd geworden op S.(...) en heeft haar uw telefoonnummer gegeven. Sindsdien hadden jullie om de tien tot vijftien dagen telefonisch contact. Uw vrouw was reeds van bij de geboorte van haar neef Abdullah, die ongeveer 7 jaar jonger is, uitgehuwelijkt aan hem. Een half jaar na jullie eerste ontmoeting besloot u om S.(...) weg te halen bij haar moeder en oom en samen te vluchten. Haar moeder was akkoord met het plan gezien zij niet wilde dat zij met haar neef zou trouwen. U heeft een vriend van u in Behsud, Bashir genaamd, gecontacteerd en hem verteld over S.(...) en het feit dat zij uitgehuwelijkt was aan haar neef, de zoon van de burgemeester van Ghazni, en dat u samen met haar wilde vluchten. U heeft hem gevraagd of u een tijdje met S.(...) in zijn gastenverblijf mocht logeren omdat u op de vlucht was voor haar oom. Hij ging hiermee akkoord. Op een dag, 's morgens, wanneer het nog steeds donker was, bent u S.(...) met een taxi aan haar huis in Ghazni komen halen. Jullie zijn dan naar het gastenverblijf van Bashir in het dorp Samarkhel in Behsud gegaan. Daar bleven jullie nog ongeveer 2,5 jaar ondergedoken. Uw vrouw is er bevallen van uw zoon I.(...) P.(...). Zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan heeft uw schoonmoeder gezegd dat Haji Halimullah Ghazniwal naar jullie op zoek was. Vanaf dan hebben jullie getracht een smokkelaar te vinden. Zes maanden later hadden jullie opnieuw contact met haar en zei zij dat hij jullie adres had gevonden. Enkele dagen later hebben jullie een smokkelaar gevonden en zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. Onderweg zei de smokkelaar dat u apart van uw vrouw moest reizen. Uw echtgenote kwam eerder aan in België en diende er op 13 maart 2012 een asielaanvraag in. U vroeg op 10 april 2012 asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een foto van uw vrouw met haar oom neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw problemen met de oom van uw vrouw. Hoewel er niet onmiddellijk getwijfeld wordt aan de relatie tussen u en S.(...) legde u betreffende jullie beweerde problemen als gevolg van deze relatie dermate bedenkelijke en incoherente verklaringen af dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vrouw blijkens uw verklaringen verloofd was met de zoon van haar oom, de burgemeester van Ghazni. Zij werd bewust aan hem uitgehuwelijkt om haar substantiële erfenis binnen de familie te houden (CGVS, p. 6). Na haar één keer te hebben gezien en enkele keren telefonisch contact te hebben gehad zou u dan besloten hebben samen met haar te vluchten (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u dan na jullie vlucht van plan was te doen, antwoordde u vreemd genoeg helemaal geen plan te hebben gehad (CGVS, p. 11). Hoewel u wist dat u door uw handelen uw leven op het spel zette (CGVS, p. 13), voegde u hier aan toe dat u hoopte dat Haji Halimullah Ghazniwal u uiteindelijk zou vergeven en u vervolgens gewoon de draad opnieuw zou kunnen oppikken en een normaal leven leiden in Kabul (CGVS, p. 11). Op een ander ogenblik tijdens het gehoor stelde u dan weer dat u hoopte dat hij u zou vergeven eens jullie samen kinderen zouden hebben (CGVS, p. 9). Het is echter hoogst bedenkelijk dat u zonder doordacht plan zou hebben besloten S.(...) van bij haar thuis mee te nemen en ergens onder te duiken louter in de hoop dat haar oom u uiteindelijk zou vergeven eens jullie kinderen zouden hebben. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat deze oom de burgemeester van Ghazni is en hij haar bewust uithuwelijkte aan zijn eigen zoon om haar erfenis binnen de familie te houden. Uw verklaringen ter zake zijn dan ook dermate naïef en ondoordacht dat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt. Bovendien blijkt uit de

verklaringen van uw vrouw dat jullie haar oom uiteindelijk niet eens gecontacteerd hebben wanneer zij zwanger was geworden, noch wanneer uw zoon geboren was (CGVS 12/13106, p. 7).

Voorts legde u ook bedenkelijke verklaringen af over de rol en de houding die uw vriend Bashir had in deze hele zaak. Zo zou u hem gebeld hebben om hem in te lichten over uw plan om de verloofde van de zoon van de burgemeester van Ghazni mee te nemen van haar thuis en zou u hem gevraagd hebben of jullie een tijd bij hem konden onderduiken (CGVS, p. 11 en 12). Daarop zou hij dan louter hebben geantwoord dat u het zelf moest weten omdat het uw leven was (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt wat hij dacht van het feit dat u louter hoopte dat de oom van uw vrouw jullie uiteindelijk zou vergeven en u geen verder plan had, zegt u dat hij daar geen mening over had omdat het over uw eigen leven gaat (CGVS, p. 12). Het is echter weinig aannemelijk dat Bashir hier zo licht over zou zijn gegaan en derhalve het gevaar dat hij zelf liep door u te helpen, blijkbaar volledig verkeerd inschatte. U gaf overigens zelf toe dat hij weldegelijk gevaar liep door jullie te helpen. U zou uiteindelijk ook om die reden gevlucht zijn; u wilde uw vriend niet verder in gevaar brengen (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u niet naliet hem op allerlei wijze bij uw plannen te betrekken. Zo mocht u kosteloos in zijn gastenverblijf onderduiken, heeft hij een mullah gezocht om u en uw vrouw te huwen en heeft hij, wanneer de oom van uw vrouw jullie had gevonden, voor een smokkelaar gezorgd (CGVS, p. 4, 7, 11 en 13). Uw verklaringen ter zake weten derhalve niet te overtuigen en tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Bovendien weten ook uw verklaringen over de periode van 2,5 jaar die u heeft doorgebracht in het gastenverblijf van Bashir niet te overtuigen. Gevraagd wat u er die hele tijd deed, antwoordde u weinig doorleefd "niets, ik zat thuis" (CGVS, p. 12). Dat u gedurende deze hele periode niets zou hebben gedaan en gewoon binnen in huis hebben gezeten, komt tevens weinig aannemelijk over (CGVS, p. 12). In dit geval is het bovendien hoogst merkwaardig dat uw vrouw, hoewel jullie 2,5 jaar met elkaar hebben doorgebracht binnen in huis, in al die tijd niet te weten is gekomen dat u autohandelaar was in Kabul (CGVS, p. 5, CGVS 12/13106, p. 8). Tevens verklaart u dat u in al die tijd geen contact heeft gehad met uw familie (CGVS, p. 3). Dit is zeer opmerkelijk, zeker gezien het feit dat uw zoon in die tussentijd geboren was. Hoewel uw broers tegen uw relatie met uw vrouw waren, kon u wel nog contact opnemen met uw vader. In dit verband zegt u dat u hem niet contacteerde omdat hij toch niet kon helpen en u hem niet ongerust wilde maken. Daarnaast vond u het ook niet meer nodig omdat u zelf een vader was geworden (CGVS, p. 15). Dit kan echter niet verklaren waarom u in al die tijd dat u ondergedoken leefde nooit de raad en/of hulp van uw vader heeft gezocht of hem zelfs nog maar de geboorte van uw zoon heeft meegedeeld. Ook met uw schoonmoeder zouden jullie in die 2,5 amper drie keer contact hebben opgenomen en ook zij werd niet op de hoogte gesteld van de geboorte van haar kleinzoon (CGVS, p. 11), hetgeen zoals reeds vermeld des te opmerkelijker is gezien u eerder verklaarde te hopen dat S.(...)'s oom jullie zou vergeven eens jullie kinderen zouden hebben.

Verder legde u inconsistente verklaringen af betreffende uw beweerde problemen met en de reactie van uw eigen familie als gevolg van uw relatie met S.(...). Zo liet u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk optekenen dat u uw broers vreest vanwege uw relatie met S.(...) (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nuanceerde u deze vrees echter en benadrukte u dat uw broers gewoon tegen uw relatie met S.(...) zijn maar daar voor de rest geen grote problemen van maken. U stelde hen helemaal niet te vrezen en gaf aan dat indien de oom van S.(...) jullie zou vergeven, jullie gewoon in Kabul zouden kunnen gaan wonen en er de draad weer oppikken (CGVS, p. 11). Wat vervolgens uw vader betreft, zegt u eerst dat hij geen mening had over uw relatie met S.(...). Gewezen op het feit dat dit merkwaardig is, zegt u opeens dat uw vader niet op de hoogte was van jullie relatie en u hem nooit vertelde over uw voornemen om met S.(...) te vluchten (CGVS, p. 8-9). Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw broers op de hoogte waren van uw relatie maar uw vader niet. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u het niet tegen hem zou hebben gezegd uit respect voor hem, weet maar weinig te overtuigen. Ook uw broers zouden het niet tegen hem hebben gezegd, maar u kan niet verklaren waarom zij dit niet hebben gedaan (CGVS, p. 9). Bovendien stroken deze verklaringen in het geheel niet met die van uw vrouw waaruit immers blijkt dat uw vader weldegelijk op de hoogte was van jullie relatie en er zelfs mee akkoord ging (CGVS 12/13106, p. 7-8).

Tot slot verklaart u dat u en uw vrouw, enkele dagen nadat u te weten was gekomen dat de oom van uw vrouw jullie schuilplaats na 2,5 jaar had gevonden, uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd dat bij verschillende contacten met Bashir hij u geen enkel nieuws kon geven over de oom van uw vrouw. Jullie zouden het louter hebben gehad over uw aankomst in België (CGVS, p. 4). Het is zeer opmerkelijk dat u uw land ontvluchtte omdat de burgemeester van Ghazni u zocht en wist te lokaliseren bij uw vriend Bashir maar dat diezelfde Bashir na enkele maanden nog steeds niets van hem zou hebben vernomen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met

de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde foto waarop uw vrouw te zien zou zijn met haar oom doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze foto vormt op zich immers geen bewijs van de familiale band tussen de erop afgebeelde personen, laat staan van uw beweerde problemen met de burgemeester van Ghazni.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw beweerde vlucht naar het district Behsud in de provincie Nangarhar samen met uw familie in Kabul woonde en werkte (CGVS, p. 2-3). Gezien besloten werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de oom van uw vrouw en de daaruit volgende vlucht naar Nangarhar dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Ghazni in de provincie Ghazni. Op zeer jonge leeftijd bent u met uw familie naar Pakistan verhuisd. Wanneer u vier jaar oud was is uw vader overleden en bent u opnieuw in Ghazni gaan wonen, bij uw oom die burgemeester is van de stad. U werd uitgehuwelijkt aan uw neef die zeven jaar jonger is. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is uw tante Azizi met uw huidige echtgenoot, M.(...) P.(...) (OV 6.992.259; CG 12/14215), bij u thuis op bezoek geweest. U bent toen verliefd geworden op uw man en had sinds die dag regelmatig telefonisch contact met hem. Zes maanden later is hij u 's morgens met een taxi komen halen bij u thuis. Jullie zijn daarop naar het huis van een vriend van uw man gevlucht in het dorp Samarkhel in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Daar beviel u van uw zoon I.(...) P.(...). Na bijna 2,5 jaar is uw oom jullie adres te weten gekomen en zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. Onderweg zei de smokkelaar dat jullie apart moesten reizen. U kwam op 13 maart 2012 aan in België en diende er diezelfde dag nog een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, M.(...) P.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Bijgevolg kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers duiden "De heer Minister van migratie- en asielbeleid" aan als tweede verwerende partij.

2.2. De in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van "het beginsel van goed bestuur". Tevens menen ze dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Het CGVS verwijt aan verzoekers een onvolledig, tegensprekelijk relaas en het steunt hoofdzakelijk zijn stelling op het feit dat verzoekers niet in staat zijn om het bewijs te leveren van de agressies van dewelke zij het slachtoffer zijn geweest alsook van de meerdere aanhoudingen van dewelke zij het slachtoffer zijn geweest. Welnu, houdt deze argumentatie geen rekening met de context van het relaas van verzoekster noch met de meerdere aangevoerde elementen.

Wat betreft de toestand van eisers

Het jonge meisje heeft uitgelegd dat zij Tadzjieks, afkomstig uit Afghanistan was en dat zij in Pakistan

met haar ouders tot het overlijden van haar papa had geleefd. Zij heeft gerelateerd dat zij vervolgens werd verplicht om met de broer van haar papa te leven die de burgemeester van Ghazni was. Zij heeft uitgelegd dat zij de enige erfgename van het zeer belangrijke vermogen van haar papa was en dat de oom van zijn vermogen wilde profiteren. De jonge vrouw heeft uitgelegd dat zijn oom had besloten om het te trouwen aan zijn zoon om aan zijn winst te behouden, het vermogen van jong meisje Zij heeft verklaard dat zijn oom een grote vriend van President Hamid Karzai was en dat hij als opmerkelijk in het heel land werd beschouwd. Zij heeft dat zij had verkozen om zich met een verre neef te ontvluchten, uitgelegd teneinde haar unie vervolgens op te leggen aan haar oom. Het jonge paar heeft verklaard dat zij in schuilplaats gedurende 2,5 jaar hadden geleefd, voordat de oom leert met wie het jonge meisje zich ontvlucht en besluit was om naar ze te zoeken. Het paar heeft dus verkozen om zich te ontvluchten en het asiel te verzoeken. Het CGVS is van mening dat de eisers hun vrees van een reëel vervolgingsrisico niet in de zin van het Verdrag van Geneve bewijzen. Hij is van mening dat het verhaal van het begin van de betrekking van de jonge is volkomen niet serieus mensen. Men verwijt hun om geen nauwkeurig plan te hebben, op het moment van hun vlucht en om soms medegedeeld te hebben dat zij vervolgens hoopten een normaal leven te leiden in Kaboel wanneer de oom van het jonge meisje voor een voldoende tijd zou gezet worden. Het CGVS schat het verhaal is naïef en dat het onmogelijk lijkt om te geloven dat het paar heeft gedacht een normaal leven te leven en vervolgens niet met de oom van het jonge meisje contact opgenomen wanneer zij zwanger is gevallen. Hij solliciteert eveneens dat het ongelooflijk dat een vriend is ermee in heeft gestemd om ze te helpen om een eveneens gevaarlijke situatie te plannen en dat het onmogelijk is dat het paar eveneens lang zonder geld heeft geleefd. Het CGVS acht onmogelijk dat het paar zonder van het huis van hun vriend gedurende 2,5 jaar te verplaatsen heeft geleefd en geloofd dat het onmogelijk dat het Mijneer niet met zijn familie, buiten zijn schoonmoeder is contact op heeft genomen om hulp te verzoeken. Het CGVS solliciteert dat als niemand het paar gedurende 2,5 jaar heeft gelokaliseerd, er geen enkele reden is dat deze in gevaar vervolgens is. Men verwijt eveneens het paar om geen stuk te produceren dat zijn asielerzoek rechtvaardigt. Voor het overschot, het solliciteert CGVS dat de veiligheid situatie zich in Afghanistan heeft gerustgesteld en dat de aanslagen er aanzienlijk zijn verminderd. Het heeft tot gevolg dat de eisers niet van een subsidiaire bescherming kunnen genieten.

Echter deze analyseren houdt rekening, noch van individuele situatie van eisers, noch die Van Afghanistan. Immers als het een feit is dat van eisers jong, naïef zijn in weinig bebouwd in dat het vlak dat zij waren bijzonder idioot hadden opgezet, niets mededeelt dat deze van werkelijkheid niet vertellen. Het is duidelijk dat van twee jonge mensen zich zeer slecht uitspreken, niet of zeer weinig worden geschoold in dat Mevrouw praktisch nooit elders slechts in haar familie heeft geleefd. Het is eveneens zeer duidelijk dat deze erg jong zijn en erg naïef en dat zij wreed aan vocabulaire, cultuur gebrek hebben en van politieke discussie, zodat onder deze omstandigheden de geschiedenis die zij vertellen erg plausibel is. Het is immers zeer goed mogelijk dat zij de gevolgen van niet hun handelingen hebben berekend en dienovereenkomstig zeer verrast om vervolgens vast te stellen dat de situatie geenszins zo eenvoudig was als zij het hadden bedacht. Het is immers het voorrecht van de jeugd niet altijd aan de gevolgen van zijn handelingen te denken, om de gevolgen van een gebaar niet te bedenken. Als men de situatie terugzet die zij ons in de context uiteenzetten waarvan zij komen, is het zeer duidelijk dat het recht van de vrouwen in Afghanistan een wens paal blijft. De humanitaire verenigingen, de buitenlandse machten die Talibans van de macht hebben verjaagd proberen tevergeefs om van de huidige regering te verkrijgen, het invoeren van een samenstelling en wetten die de vrouwen eerbiedigen, maar de verslagen over de vrouwelijke situatie in Afghanistan blijven zeer pessimistisch wat de verbetering van het statuut van de vrouwen betreft. Alle verslagen benadrukken dat de tradities, Charia nog en altijd het mogelijk maken om de mindere nieuwigheid niet toe te passen om meer de dames te eerbiedigen. Alle verslagen kennen zich toe om te benadrukken dat het centrale gezag gering blijft en dat de regels veel lokaal blijven, religieus en traditioneel dan legaal. Alle verslagen benadrukken dat de vrouwen geen toegang tot het onderwijs, de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, tot de verantwoordelijkheidsposities, van de toegang tot de rechtvaardigheid hebben. Het heeft tot gevolg dat bij gebrek aan financiële autonomie, deze voorgelegd aan de instantie van de mannen blijven. Elke week, ontroert de internationale pers zich van de zelfmoorden van de jonge vrouwen die proberen om aan een geforceerd huwelijk te ontsnappen, soms terwijl zij nog van alle kleine meisjes, van lichamelijke kastijdingen van een andere leeftijd, van geweld, van de verplichting zijn om burqa te dragen. De afwezigheid van mogelijkheid om te werken, het onderwijs of de gezondheidszorg te bereiken, verplicht de vrouwen om een meer uiterst geweld te ondergaan dan sanctionnée zij niet door de rechters. Van afwezigheid Van mogelijkheid om te werken, het onderwijs of van gezondheidszorg te bereiken, verplicht van vrouwen om een meer uiterst geweld te ondergaan dan sanctionnée zij niet door de rechters. Talrijke getuigenissen relateren dat verschillende jonge meisjes regelmatig proberen om een huwelijk te vluchten dat met een jonge man aan het risico wordt geforceerd om verschrikkelijke represailles te ondergaan. Men relateert trouwens dat het niet zeldzaam dat de familie van de jonge mens in dit geval is wordt verplicht om in huwelijk een van deze meisjes te geven, als reparatie en dat van zeer grote bedragen geld als dot worden geruild. Echter in een context waar de meisjes als dieren worden verkocht, heeft de toegang noch tot de schooltijd, noch tot de gezondheidszorg, noch tot de arbeidsmarkt, noch tot de rechtvaardigheid, het is niet absurd te geloven, dat sommige onder hen proberen om zich erover weg te gaan door om het even wat te doen. In zoverre de situatie reeds

verschrikkelijk voor om het even welke jong meisje is, afloop van om het even welke familie, begrijpt men zonder probleem dat de context die door de eisende partij wordt beschreven, bijzonder delicaat is. Immers als zoals zij het aangeeft, zij de enige erfgename van een gemakkelijke vader, men begrijpt zonder probleem is dat zij goederen is die om het even welke man bij hem, in dit land zou willen behouden. Als zoals zij het onhandig uiteenzet zijn oom jaloers op zijn broer, van zijn rijkdom was, dat de vader een hotel in handen had, 140 winkels, verschillende hectaren bebouwbare aarde, 2 grote huizen in Kaboel en een zeer groot huis aan Ghazni, begrijpt men zonder probleem dat zijn oom overeenstemming het houden onder zijn dak zo lang mogelijk. Echter door het te verloven met zijn zoon, heeft de oom een aangewezen oplossing gevonden om de erfenis tot zijn beschikking te houden en een gemakkelijk leven zoals die te blijven leiden die zijne is sinds men hem het kleine meisje van vier heeft toevertrouwd. Als men bovendien benadrukt dat de oom de burgemeester van Ghazni is, dat het vermogen van het jonge meisje hem toelaat om te kopen dat hij wil en dat hij eveneens een verwant van de Voorzitter is, wordt het duidelijk dat het jonge meisje geen enkel geluk heeft om naar voren te brengen zijn rechten tegenover zijn ouder. In dit verband, is het dus logisch dat de familie van Mijnheer meer geen lust heeft om het te ondersteunen wegens morele en religieuze redenen, in zoverre hun zoon een eed van huwelijk heeft helpen schenden, maar eveneens wegens redenen van duidelijke veiligheid. Immers de handelaars dat kunnen zij zijn dat door hun zoon borg te staan voor, zij zouden dreigen om een van hun leven te verliezen, om een verveling met de krachten van de orde of de vader van het jonge meisje zeer goed hebben, zonder op de mindere bescherming te kunnen hopen. Het heeft tot gevolg dat in dit verband, vervolg aan de woorden die de eiser reeds heeft verzameld wanneer hij van zijn project in kennis heeft gesteld, het niet abnormaal is dat het jonge paar voor zijn veiligheid heeft gevreesd en niet gedurft met de familie van Mijnheer contact op te nemen en te dreigen dat deze ze aangeven. Men zal zich eveneens herinneren dat de familie van Mijnheer hem langdurig heeft uitgelegd dat dit huwelijk geen goed idee was. Het is dus volledig redelijk te geloven dat de zoon die ontdekt dat zijn ouders gelijk had vervolgens het hart niet heeft om hun een verveling te veroorzaken of om toe te geven dat zij gelijk hadden. Het geheel van deze elementen wijst uit dat de onbevangenheid van de eisers uitstekend met hun jeugd, hun gebrek aan opvoeding en hun traagheid overeenstemt en niet is van dien aard de geloofwaardigheid van hun verhaal in het geding te brengen. Voor het overschot, zal men benadrukken dat door hun situatie uiteen te zetten, zij duidelijk de onmogelijkheid hebben bewezen om hulp van hun nationale autoriteiten te verkrijgen. Zij hebben weliswaar niet over een intelligente oplossing nagedacht om hun situatie te verbeteren. Zij hebben weliswaar de risico's niet geanalyseerd dat zij zouden oplopen door te leggen wat was werkelijk een oorlogshandeling, in dit verband is. De toekomstige echtgenoot heeft de vlucht van zijn mooi gepland door de dag en het uur aangewezen voor zijn ontvoering te organiseren, hij van te voren had verkocht gronden en goederen om over geld te beschikken, had hij nu reeds een Iman omgekocht, hij had een huisvesting gevonden om enkele tijd in de schuilplaats en de voldoende discrete zomer te leven opdat niemand zijn identiteit en zijn schuilplaats kent. Op dezelfde wijze, beschikken beide eisers niet over een zeer uitgewerkt vocabulaire, maar alle argumenten gelegd die ons toelaten om te begrijpen dat zij zich in een delicate situatie, derhalve bevinden dat de oom van het jonge meisje tenslotte heeft begrepen dat zijn nicht had weggenomen en dat hij in staat is om een onderzoek in te stellen om vluchtig terug te vinden. Behoorden het paar heeft zeker uitgewezen dat zij tot een riskante groep aangezien het jonge meisje de nicht van een potentat plaatselijk is dat voorts vriend met de voorzitter is. De jonge mens heeft zwanger een jong meisje weggenomen en gezet dat minder belangrijk, onder de voogdij van een oom en fiancee aan de draden van deze man was. Het heeft tot gevolg dat het paar de wet heeft overtreden, worden de tradities en Charia en zeker onder de omstandigheden om een steniging of aan alle minder van de behandeling te ondergaan onmenselijk en die beschadigt. In een land waar de corruptie de gewoonte is, is het volkomen onmogelijk voor de jonge mensen om hulp van de autoriteiten te hopen te verkrijgen, derhalve dat hun folter een man is te kunnen en dat hij rijk is. Eens te meer moet het CGVS redelijk blijven wat betreft de bewijzen die neergelegd moeten worden ter ondersteuning van een asielaanvraag en die een slachtoffer van arbitraire aanhoudingen kan aanvoeren, rekening gehouden met het beginsel van goed bestuur en de schending van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus (artikel 48/3)

De eisers hebben uitgewezen dat zij duidelijk tot een riskante groep behoorden: die van de jonge meisjes en de jonge mensen die zich ontvluchten om tegen de wil van hun ouders te trouwen, terwijl de jonge vrouw reeds aan een andere man wordt beloofd en dat zij minder belangrijk is. Zij derhalve dreigen, om wegens etnische, religieuze en filosofische redenen vervolgd te worden en omdat Mevrouw een jong minder belangrijk meisje, zonder de hulp van hun autoriteiten te verkrijgen was. De rijkdom van het jonge meisje maakt eveneens het mogelijk om te geloven en dat de oom van zijn macht om vernietigen van haar zal profiteren de goederen van zijn nicht te houden. Zij hebben dus duidelijk aangetoond dat zij ernstige redenen hebben om onmenselijke en vernederende behandelingen te vrezen die strijdig zijn met artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en dat hun nationale overheden de vervolgende agenten waren, te meer dat de doodstraf nog steeds bestaat in Wit-Rusland en regelmatig wordt uitgevoerd. Bijgevolg behoren verzoekers duidelijk tot een risicogroep zodat zij van het asielrecht kunnen genieten.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus (art 48/4) Het CGVS verwerpt het verzoek tot subsidiaire beschermingsstatus zonder de toestand van verzoekers specifiek te onderzoeken. Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat verzoekers politieke opposanten zijn, met als gevolg dat zij niet vreedzaam in hun land kunnen leven. Het komt voor dat het relaas van verzoekers minstens toelaat te oordelen dat zij behoren tot twee risicogroepen: de vrouwen en de vluchtelingen. Uit alle voormelde elementen blijkt ontegensprekelijk dat het dossier van verzoekers niet onderzocht werd met de nodige omzichtigheid en eerbied, zodat de litigieuze beslissingen hervormd moeten worden en aan verzoekers het asielrecht, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend.”

3.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker die berust op de problemen die hij heeft met de oom van zijn echtgenote, beweerdelijk de burgemeester van Ghazni, die haar aan zijn zoon wilde uithuwelijken om zo haar erfenis binnen de familie te houden, wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) het hoogst bedenkelijk is dat hij zonder doordacht plan zou hebben besloten zijn vrouw bij haar thuis weg te halen en met haar onder te duiken in de hoop dat haar oom hem uiteindelijk zou vergeven eens zij kinderen zouden hebben, (ii) zijn verklaringen hieromtrent dermate naïef en ondoordacht zijn dat er geen of slechts weinig geloof aan kan worden gehecht, (iii) hij bedenkelijke verklaringen aflegde over de rol en de houding die zijn vriend Bashir had in deze hele zaak, (iv) zijn verklaringen over de periode van tweeëneenhalf jaar die hij heeft doorgebracht in het gastenverblijf van Bashir niet overtuigen, (v) hij inconsistente verklaringen aflegde betreffende zijn beweerdde problemen met en de reactie van zijn eigen familie als gevolg van zijn relatie met S., (vi) zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met deze afgelegd door zijn vrouw wat betreft het feit of zijn vader op de hoogte was van hun relatie, (vii) het vreemd is dat ondanks verschillende contacten met Bashir deze hem geen enkel nieuws kon geven over de oom van zijn vrouw, (viii) de door hem neergelegde foto waarop zijn vrouw te zien zou zijn met haar oom geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen aangezien de foto geen bewijs vormt van de familiale band tussen de erop afgebeelde personen, laat staan van hun beweerdde problemen met de burgemeester van Ghazni, en (ix) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster stelt vast dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat wat haar betreft evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3. Deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas besloot worden op geen enkele wijze ontkracht of weerlegd door verzoekers. Zij ondernemen hiertoe zelfs niet enige concrete poging, doch beperken zich hoofdzakelijk tot het uitgebreid hernemen van het door hen voorgehouden asielrelaas en tot de stelling dat zij jong en naïef zijn hetgeen niet volstaat om de vastgestelde motieven te weerleggen. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij geheel in gebreke blijven. De pertinente motieven uit de bestreden beslissingen blijven dienvolgens onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift op algemene wijze benadrukken dat “zij duidelijk tot een riskante groep behoorden: die van de jonge meisjes en de jonge mensen die zich ontvluchten om tegen de wil

van hun ouders te trouwen, terwijl de jonge vrouw reeds aan een andere man wordt beloofd en dat zij minder belangrijk is" gaan zij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing - door hen geenszins weerlegd - die besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van hun verboden relatie zodat zij evenmin aantonen te behoren tot een bepaalde risicogroep.

Verzoekers maakten tijdens geen van hun gehoren enigszins gewag van enige politieke voorkeur, lidmaatschap of engagement, laat staan van problemen die zij om die reden in hun land van herkomst zouden hebben ondervonden. Hun verwijt aan de commissaris-generaal "*geen rekening*" te hebben gehouden "*met het feit dat*" zij "*politieke opposanten zijn*" mist derhalve feitelijke grondslag.

Wat de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de problematische situatie van vrouwen in Afghanistan betreft, dient erop te worden gewezen dat een verwijzing naar algemene artikels en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tot slot mist, gelet op hun verklaarde herkomst uit Afghanistan, verzoekers' betoog als zou in Wit-Rusland de doodstraf nog steeds bestaan en regelmatig worden uitgevoerd, elke relevantie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER